

Дмитро Білий

«Життєве завдання кожної істоти є унікальним, як і специфічна можливість його виконати» (Віктор Франкл)

Мрія. Кожна людина, яка живе на землі, має якусь мрію, котру бажає втілити в життя, реалізувати. Однак для того, щоб мрія стала реальністю, потрібно докласти чимало зусиль та пройти численні випробування. У цій статті йтиметься про книгу «Стріляй, як дівчисько» авторства Мері Дженнінгз Геґар – американської льотчиці, удостоєної звання «Героя війни» та нагородженої медаллю за відвагу «Пурпурове серце». Це твір про людину, яка, подолавши всі труднощі та перешкоди, не зневірилась, а дійшла до мети, що була її мрією, – стати захисником своєї держави. Читач у книзі зможе відкрити те, яким є шлях формування та риси справжнього патріота.

«Любов усього надіється»

Книга «Стріляй, як дівчисько» – це розповідь про дівчину, яка мріяла стати льотчиком-винищувачем. Мері хотіла послужити своїй країні, хоча й у її часи існував стереотип та дискримінація стосовно залучення жінок до воєнних дій. Важливу роль у формуванні головної героїні відіграв її вітчим, який «любив не тому, що мусив, а тому, що хотів». Він, на відміну від знайомих, друзів чи військових, які траплялись на шляху дівчинки, вірив у те, що вона зможе стати захисницею держави. Любов, віра та надія ближніх – це умови розвитку майбутнього патріота. Для вітчима Мері була сильна і хоробра, а оскільки на дівчинку чекало непросте випробування, то він радів тому, що

вона зробить спробу вступити до коледжу. Психологи не даремно твердять, що позитивно налаштоване оточення сприяє успіху людини, яка прагне досягти певної мети. Коли ж поруч люди, які лише заздять та впевнено переконують, що потрібно «скласти зброю», то в людини є вибір: або дослухатись до помилкової думки «доброзичливців» і так зупинитись, або все-таки крокувати до поставленої мрії.

«Не хотіла, щоб усе давалось просто»

«Мріяти – це добре, але якщо ти тільки те й робиш, що заздриш людям, які вже проживають твою мрію, то ніколи не зможеш досягти її. Нехай це буде велика мрія, однак треба добряче попрацювати, щоб вона здійснилася». Це секрет досягнення успіху в будь-якій сфері життя, зокрема в здобутті професійних навичок чи освоєнні фаху. Безперечно, така позиція і стала основним рушієм дій Мері та правильним ключем до дверей омріяної мети – стати на захисті своєї держави «в повітрі». Дівчина збагнула: для того, щоб здолати в житті певну вершину, потрібно пройти тернистий шлях, на якому неодноразово траплятимуться хвилини зневіри чи розпачу, що є ознакою одного, – ти йдеш догори, а не котишся у провалля.

«Буду найкраща»

Мері, палаючи вогнем ревности, була переконана: для того, щоб досягти своєї мети, вона має бути найкращою з перших. Дівчина поставила собі завдання все робити найкраще. У школі дівчинка була активною у всіх сферах життя – спорті, навчанні, музиці, проте вона не забувала про мрію, що жевріла у її серці, – стати захисницею. Уже на першому етапі настало випробування – один із працівників школи, якому Мері довіряла, написав на її прохання рекомендаційний лист, у якому стверджував, що в дівчини немає жодних лідерських якостей, мотивації та дисципліни. На щастя, один із друзів переконав її, що ще багато людей переконуватимуть її не братися за цю справу та зупинитись. Тоді Мері була навіть задоволеною, бо ніколи не хотіла, щоб усе здавалось так просто.

«Я знайшла свій дім»

Незважаючи на труднощі, Мері вступає до Техаського університету в Остіні і йде в КПЗО – корпус підготовки офіцерів запасу повітряних сил. Тоді дівчина зрозуміла, що знайшла

свій дім. Таке відчуття – це лакмусовий папірець того, чи справді вибране людиною місце навчання та здобуття освіти було її покликанням. Якщо б Мері змусили йти туди батьки, то вона навряд чи відчувалася б щасливою. Це чудовий урок – діти мають вибирати за покликом серця майбутнє місце навчання, вид діяльності чи фах, а тим більше, коли йдеться про захист держави. Заклад, у якому вона проходила неабиякий фізичний вишкіл, був для неї дуже рідним, а окрім цього, у дівчинки було велика наполегливість та бажання вчитися. Мері увесь час жила мрією стати членом Повітряних сил, тому, сидючи на лекціях, наполегливо конспектувала в зошиті Кодекс поведінки військовослужбовців США, які потрапили в полон. Там були такі вагомні слова: «Я, американець, воюю в складі сил, що боронять мою країну і спосіб життя. Я готовий віддати життя за їхній захист». Служіння патріота якраз і полягає в захисті співвітчизників від прояву агресії інших, а не в приниженні та ненависті націй, що є виявом шовінізму.

«Мое покликання – бути льотчиком і битися за свою країну»

Героїня зізнається, що почала усвідомлювати одну важливу істину: вона навчається не для того, щоб втілювати свої ідеї, а для того, щоб служити своїй країні. Коли спільне благо усієї держави, а не власні особисті амбіції, є на першому місці, то це означає, що такого важко побороти, бо це перехід від «я» до «ми», який найбільш небезпечний для загарбників. Безперечно, на першому місці в борця за Вітчизну мають бути інтереси своєї держави. З іншого боку, людина, яка відчула покликання служити державі, обов'язково бачитиме сенс свого життя через відчуття самореалізації. Адже ніхто не може жити без відчуття сенсу життя, який не є абстрактним. Кожен із нас має своє специфічне покликання або життєву місію, призначення для виконання певного завдання.

«Бог близький»

Беручи участь у війні, Мері була взірцем патріота, адже була готова пожертвувати всім задля того, щоб допомогти своїм побратимам: «Я зроблю будь-що, полечу будь-куди, тільки б моїм товаришам не загрожувала небезпека». А ця мужність випливає з віри в Бога, що бачимо зі слів Господа у Євангелії: «Не бійся! Тільки віруй» (Мр 5, 36). Неодноразовий заклик до мужности знаходимо і в книзі Ісуса Навина: «Будь мужнім і хоробрим; не лякайся, бо Господь Бог твій з тобою, куди б ти не подався» (І Н 1, 9). Дівчина мала велику мужність та готовність віддати найцінніше, тобто своє життя, за товаришів: «Я не була улюбленицею Дуга (одного з військовослужбовців (прим. Д. Б.), проте знала: якщо треба, він кине мене під кулі. Сподіваюсь, він розумів, що я зробила б заради нього те ж саме». Готовність віддати життя за свій народ – ознака

великої любові, про що довідуємось від євангелиста Йоана: «Немає-бо більшої любові, коли хто душу свою кладе за друзів своїх» (15, 13). Ще одним непоганим підтвердженням походження мужності від Господа є ще одна стаття згадуваного кодексу Поведінки військовослужбовців США: «Я віритиму в Бога і Сполучені Штати Америки».

На прикладі життя льотчиці Мері бачимо, що патріот – чеснотлива людина, яка сформується лише тоді, коли матиме не тільки мрію стати захисником Батьківщини, а й наполегливість, підтримку ближніх, почуття відповідальності за співвітчизників, мужність та любов аж до готовності віддати своє життя за ближніх. Джерелом же цих чеснот є сам Господь, який сказав: «Без мене ж ви нічого чинити не можете» (Йо 15, 5).

Дмитро БІЛИЙ, Ми робимо це, щоб інші могли жити! // СЛОВО №3 (79),
вересень-листопад 2019